

Colectivul de redacție:

Coordonatori: Dir. Prof. Vlad Patricia
Dir. adj. Prof. Dr. Zah Daniel

Redacție: Prof. Iliescu Maria
Înv. Udriște Eugenia
Prof. Todorov Amalia

Editare & interviuri: Lazăr Dorothea
Busuioc Rebecca

CUPRINS:

- De ce am ales să devin artist? 4 pag
- Interviu Alice-Maria Poenariu 5 pag
- Interviu Andreas Schein 8 pag
- Interviu Raul Bastea 11pag
- Interviu Radu-Mihai Ghebaură.... 15 pag

Dragi cititori,

Paginile ce urmează să vi se dezvăluie constituie o poveste – povestea elevilor, a actualilor și foștilor elevi și a profesorilor lor.

În cele ce urmează veți vedea puse pe hârtie, cu sinceritate și iubire, toate sentimentele care îi definesc atunci când vorbesc de pasiunile lor pe cei ce trec sau au trecut pragul școlii noastre zi de zi cu dedicare și bucurie în suflete.

De această dată nu vă vom prezenta doar o poveste văzută din mai multe puncte de vedere. În acest număr vă vom prezenta mai multe povești care conturează una mare presărată cu talent și pasiune – povestea Liceului Național de Artă „Ion Vidu”.

Atât micii scriitori, cât și cei intervievați, și-au deschis sufletele pentru dumneavoastră și au pus în cuvinte trăirile, experiențele și viziunile lor.

Vă invităm să luați parte la povestea noastră – răsfoindu-i paginile și descoperindu-i cele mai adânci secrete.

Va dorim lectură plăcută !

De ce am ales să devin artist ?

„Arta este proprie omului. Nicio altă ființă nu creează opere de artă. Prin artă omul exprimă gânduri, emoții, trăiri, vise. Există diverse feluri de artă: muzica, dansul, pictura, sculptura, arhitectura, literatura, teatrul, cinematograful. Fiecare artă are modul său de exprimare, numit și limbaj artistic. Fiecare artă este o lume, un mic univers.

Mie îmi place să desenez, să mă exprim prin jocul de forme, linii și culori. Îmi place și construiesc diferite obiecte din Lego. De asemenea, îmi place să cânt — cu vocea și la câteva instrumente — și să merg la concerte (simfonice, pop, rock, jazz sau de muzică tradițională).

Încă de când aveam 8-9 ani am început să cânt la pian. Îl am ca model pe fratele meu, Theodor, care acum este student la Conservator, secția instrumente (pian și orgă). Din clasa a V-a m-am transferat la Liceul de Muzică pentru a studia pianul. În plus, am început să învăț să studiez cornul francez. Muzica este una din cele mai universale arte. Ea depășește granițele limbajului verbal — mai ales muzica instrumentală.

Studiul muzicii este un mijloc de autocunoaștere și autodisciplinare. Fără disciplinare și ordonare a voinței nu se poate face muzică și, de fapt, nu se poate face nimic trainic în viață.

Consider că muzica este și o cale spre lumină — dacă lumină înseamnă tot ceea ce este bun, frumos, adevărat. Îmi doresc să cresc frumos pe acest drum al muzicii.”

Ioan Rădulescu, clasa a V-a

DESEN REALIZAT DE CAZACU AVI

De ce sunt artistă?

de Ana Maria Moldovan

De ce sunt artistă? De ce cânt?

Ajung să îmi pun mereu întrebări despre viața mea. Nu sunt sigură dacă am făcut alegerea corectă, dar îmi place ceea ce fac.

Întotdeauna e și o parte bună în orice, mai ales dacă vorbim de viața de pe scena...Merită fiecare sacrificiu, lacrimă și fiecare minut dedicat ei.

Când pășești în fata oamenilor, totul prinde o nuanță diferită. E frumos, e copleșitor până la lacrimi.

Pentru mine, cel mai frumos lucru este atunci când oamenii mă aplaudă..nu se știe de ce, dar ca artist ai parte de diferite sentimente pe care nu le poți exprima...și asta contează cel mai mult.

De fapt, tot este un dialog între public și artist cam despre asta e vorba.

Publicul transmite diferite vibrații percepute de artist diferit, de aceea momentele diferă între ele. Un artist trebuie să știe să gestioneze fiecare emoție, fiecare vibrație și fiecare comentariu și să-l transpună în ceva pozitiv, ca prin momentul artistic să ajungă din nou la public și să facă totul mai magic, mai emoționant.

Totul este o întreagă poveste. Dar mai e și greu, pentru că e destul de greu să cânti și să nu se bazează totul numai pe emoție. Sunt mai mulți factori externi,

de exemplu tehnica, exercitii vocale sau melodiile pe care le alegi. În muzica, fiecare alegere făcută contează 100%.

Eu în muzica am găsit două familii, familia de la Liceul Ion Vidu și..ei bine, familia de la Ansamblul Timisul.

La Liceul Ion Vidu colectez tot felul de cunoștințe, învăț tot felul de tehnici și lucruri despre muzica, iar la Ansamblul Timișul le cultiv cu ajutorul

domnului *Nicolae Baniciu*.

Fiecare membru al familiei are un rol semnificativ față de viața și cariera ta, așa și aici.

Sunt mândră că port tradiția mai departe și nu sunt singură. În muzica am găsit alinare, fericire, dar și prieteni.

Suporterul meu nr.1

Tot ce știu e datorită mamei mele, care știe cât de importantă e muzica pentru mine și care mă ridică când eu nu pot. Ea e cea care m-a îndrumat în tot și toate în viața mea. Crescându-mă singură, mă înțelege cel mai bine și mă ajută să înaintez în muzică și viață. Nu ar ajunge o carte ca să îmi exprim recunoștința și iubirea pe care i-o port mamei mele. Mama va fi mereu o parte importantă în viața mea de artist.

Muzica e pasiunea mea, mă ajută să trec peste orice obstacol (de fapt și în timp ce scriu acest articol ascult muzica). Nu cred că există ceva mai frumos decât muzica, care implică iubire, pasiune, devotament și credință și nici nu cred că aș vrea să fie ceva mai frumos. Mă bucur că iau parte la acest frumos și privesc increzătoare spre viitorul meu în muzica de acum înainte.

Interviu-Alice-Maria Poenariu

-Cine este Alice- Maria Poenariu?

„-Sunt o persoană ambițioasă care nu se vede făcând altceva în viață decât muzică. Sunt o persoană care își dedică total timpul pianului și care își modifică toate planurile în funcție de acest lucru. Deja sunt 12 ani de când fac asta, iar acesta este singurul lucru pe care mă văd făcându-l pe viitor. Sunt o persoană care folosește pianul pentru a-și exprima anumite sentimente, muzica fiind un limbaj non-verbal prin care încerc să fac oamenii să aibă aceleași trăiri ca și mine.”

-De la ce vârstă cânti la pian ?

„-De la 4 ani și jumătate”

-De unde pasiunea pentru pian ?

„-Am început studiul pianului după ce am început să dansez balet, traiectoria mea fiind să vin la Liceul de Arte „Ion Vidu”, secția coregrafie. Am început pianul pentru a-mi dezvolta simțul ritmic și urechea melodică, iar odată ce am început pianul, nu am mai putut să-l las. Era altceva să mă exprim prin sunete și nu prin mișcări, însemna mult mai mult pentru mine! ”

-Ce preferi: să dansezi pe scena Operei sau pianul ?

„-Pian! Cu siguranță pian! Pianul mă face să mă simt mai aproape de oameni! Chiar dacă nu-i văd și sunt practic doar eu cu pianul pe scenă, mă simt mult mai aproape și mai legată de oameni atunci când cânt.”

-Care a fost cea mai mare realizare a ta profesională ?

„În aceasta vară am cântat la Ateneul Român alături de pianista Sanziana Mircea, sala fiind plină, iar concertul fiind difuzat direct pe TVR3”

-Ce a însemnat concertul de la Ateneu pentru tine ?

„-A fost apogeul carierei mele până în momentul de față. Cred că oricine începe un instrument în România visează să ajungă pe acea scenă. Să știi că atâția oameni te ascultă, fie din sală, fie de la televizor, să știi că le poți influența starea prin ceea ce cânti... este un sentiment indescriptibil.”

-Știu că tu faci în paralel pe lângă Ion Vidu o școală de muzică în Germania. Cum e ?

„ -A fost o șansă nemaipomenită pentru mine de a descoperi noi culturi pentru a-mi porni o carieră și în afara țării. Pot spune că pe parcursul a doi ani, de când studiez și în Germania, experiența mea concertistică e mai vastă. Acolo am susținut tot feluri de recitaluri: de caritate, în azile de bătrâni, școli și biserici, precum și în diferite săli de concerte și teatre. Acum câteva luni am fost invitată la o academie de vară în Germania, a fost foarte intens, am avut în fiecare zi câte un recital. Pe parcursul Academiei am trăit tot felul de experiențe și emoții, deoarece este diferență între a susține un concert lecție pentru copii și a susține un recital într-un teatru cu 700 de spectatori. ”

-Te vezi predând pian?

„-Sincer, cred că toată lumea ajunge la un moment dat să facă treaba asta, deoarece trebuie să mai și împărtășești ceea ce știi, asta este frumos și etic. Nu cred că mă văd făcând pian cu copiii mici, deoarece nu am răbdarea necesară. Copiii mici nu au aceeași putere de muncă și voință precum cei maturi, de aceea cred că aș întâmpina dificultăți în comunicarea cu ei, dar nu spun că este imposibil. Pe de altă parte, este un lucru foarte bun să lucrezi cu un copil de mic, deoarece îl poți forma de la început.”

-Câte ore studiezi pe zi ?

-Acest lucru variază foarte mult. Când am școală îmi influențez programul de studiu în funcție de orarul școlar. De când cu pandemia și școala online, am ajuns să studiez chiar 14 ore/zi. În perioada carantinei pentru mine exista doar studiu și somn.”

-Care e ritualul tău înaintea unui concert important ?

„Îmi place să petrec timp singură pentru a mă concentra pe sentimentele pe care vreau să le transmit în timpul concertului. Ceea ce transmiți publicului mi se pare cel mai important lucru legat de actul artistic pe care îl săvârșești pe scenă. Fiecare artist își pune amprenta în modul său propriu pe piesă, dar de fapt noi suntem doar un mijloc prin care compozitorul își exprimă trăirile. De aceea pentru mine contează foarte mult să-mi iau câteva momente singură pentru a intra în starea corespunzătoare de a susține un concert .”

-Cum te imaginezi peste 10 ani ?

„-As vrea să ajung să cânt pe cele mai mari scene ale lumii. Dar mai specific spus, unul dintre cele mai mari vise ale mele este să cânt concertul de Tchaikovsky alături de orchestre renumite. Acest concert îmi este așa drag, deoarece Tchaikovsky a scris în principal muzica de balet, iar asta concert este o cunună a baletelor sale. Cumva, de fiecare dată când ascult acest concert simt cum baletul și pianul se contopesc.”

-Care sunt următorii pași în cariera ta ?

„-Vreau să-mi dau toată silința să văd cât de departe îmi pot împinge limitele acasă, în România, iar apoi o să mă duc să studiez la conservator în străinătate, să cunosc lumea alături de pianul meu, să încerc diferite culturi și să fiu într-o continuă dezvoltare, deoarece muzica nu înseamnă staticism, înseamnă evoluție și pliare asupra curentelor noi.”

DESEN REALIZAT DE MUNTEANU DIANA

Interviu- Andreas Schein

-Cine este Andreas Schein?

„-Andreas Schein este un tânăr dirijor, absolvent al Facultății de Muzică și Teatru din Timișoara, specializarea Dirijat, actualmente profesor de orchestră la Liceul Național de Artă Ion Vidu din Timișoara, Kapellmeister al Bisericii Reformate din Dumbrăvița și fondator al ansamblului Orchestra “ Musica Sacra Temeswar.”

-Cum ți-ai identificat această pasiune pentru muzică?

„-Pot spune că această pasiune a ars în mine încă din copilărie. Cel mai mult timp petrecut din copilăria mea, când nu m-am jucat, era în filarmonică, la repetițiile filarmonicii. Orice pretext era bun, pentru a nu merge la școală și de a asista la repetițiile filarmonicii, unde mama mea cânta la violoncel în orchestra filarmonicii și am avut marea bucuria de a asculta muzică încă de mic.

-Cine te-a susținut să continui în domeniul muzical?

„-Nu pot numi o singură persoană care m-a susținut într-un mod deosebit în domeniul muzicii, însă este necesar să numesc două persoane, doi mari maeștrii care au avut o influență deosebită, din punct de vedere artistic, asupra mea, și anume Maestrul Peter Oscanitzky și Maestrul David

Crescenzi. Dincolo de acest aspect, am avut tot timpul ambiția de a fi și autodidact.”

-Ai întâlnit obstacole de-a lungul carierei? Acele obstacole te-au ajutat într-un mod negativ sau pozitiv?

„Bineînțeles. Ca orice tânăr artist, întâlnești multe obstacole de-a lungul carierei, iar dacă știi cum să le depășești, și le poți și depăși, atunci acestea se vor dovedi a fi benefice pentru dezvoltarea ta artistică. Nu cred că ajutorul poate fi unul negativ, însă obstacolele sunt un „must have” în ceea ce privește cariera unui artist. ”

-În momentul în care ți-ai descoperit această pasiune, îți imaginaai că vei ajunge o persoană atât de cunoscută?

„Nu cred că pot spune că sunt o persoană (atât de) cunoscută. Cred însă că, prin micile mele proiecte muzicale pe care le-am organizat și îndeplinit până acum, m-am făcut remarcat în lumea muzicală timișoreană, mai mult sau mai puțin. Desigur, scopul oricărui artist este să se facă remarcat, să demonstreze că poate face față provocărilor domeniului în care activează și că merită o șansă de a se afirma.”

-Ai avut momente în care să simți că nu mai faci față și că trebuie să renunți?

„-Desigur. Și nu au fost puține. Au fost multe momente în care am simțit că nu mai fac față, însă niciodată nu am simțit că trebuie să renunț. Cred că un mare avantaj îl constituie faptul că sunt un „workaholic”. Îmi place foarte mult să studiez, să învăț, să acumulez noi cunoștințe. Nu pot lăsa să treacă o zi fără să fac ceva productiv pe plan muzical, fie mai studiez un act dintr-o operă, mai citesc o parte de simfonie, studiez puțin la pian, sau orchestrez ceva. ”

-Ce înseamnă muzica pentru tine?

„-Muzica pentru mine s-a dovedit a fi acea parte din viața mea, fără de care nu aș putea trăi. Bineînțeles, sunt momente în care las muzica deoparte și am un curs al vieții normal: ies cu prietenii în oraș, merg în călătorii, petrec timp cu familia, însă cel mai probabil voi sfârși ziua prin a asculta o uvertură de Rossini, o arie de Verdi, o simfonie de Mozart sau de a cânta o parte de sonată la pian.”

-Au fost momente de-a lungul carierei în care te-ai simțit descurajat de anumite persoane?

„-Bineînțeles, au fost foarte multe momente în care m-am simțit descurajat de anumite persoane. Din păcate aceste persoane au fost chiar persoane din domeniul muzical.

Și nu doar că m-am simțit descurajat de aceste persoane, ca urmare a acțiunilor lor, ci ele m-au descurajat verbal, în mod direct, însă mă bucur

că, deși la momentul respectiv m-am simțit descurajat, am reușit să depășesc acest sentiment de descurajare și să îmi continui drumul artistic cu și mai mult imbold. ”

-Care este cel mai important moment care ți-a marcat existența în domeniul muzical?

„-Nu mă pot gândi la un singur moment important care mi-a marcat existența în domeniul muzical. Au fost mai multe momente de acest gen. Printre acestea pot numi debutul meu dirijoral la pupitrul Cammeratei Ulm, în Germania, debutul dirijoral local cu lucrarea *Stabat Mater* de G. B. Pergolesi, interpretarea în primă audiție națională a unei Mise compusă de Johann Michael Haydn, imediat după lockdown-ul din 2020. Au fost multe momente care mi-au marcat existența în domeniul muzical într-un mod pozitiv. Pentru mine contează foarte mult fiecare concert, fiecare repetiție, fiecare ocazie de a face artă împreună cu colegii mei. ”

-Unde se vede Andreas Schein peste 10 ani?

„-Viitorul este pentru toți ceva nesigur. Ceea ce avem, este ziua de azi, în care trebuie să ne facem datoria artistică, care este un efort permanent. Mereu am învățat de la câți am putut și am „furat” meserie de la câți dirijori am putut. Pasiunea mea a fost și va fi mereu *Dramma per musica*, opera, și sper că, în viitor, voi avea ocazia de a fi unul din dirijorii unei opere, fie din țară, sau din străinătate. Ceea ce pot spune însă, este că inima mereu va bate cel mai tare la Timișoara.”

Interviu - Raul Basteian

1. - Cine este Raul Basteian?

„Îmi este destul de greu să vorbesc despre mine, dar aș spune că sunt ceea ce sunt — adică actor; că fac ceea ce fac — adică teatru, de 5 ani predau la Liceul de Arte “Ion Vidu”, pe care l-am absolvit și eu în urma cu 11 ani, și jurnalism — am o emisiune pe care o realizez de aproape un an.

De fapt am răspuns prin a spune ce fac. Cine sunt? Un om simplu (și complicat în același timp) care iubește oamenii, arta și pe Dumnezeu în viața lui. ”

2. -Cum a fost perioada anilor de liceu ?

„A fost o perioadă foarte frumoasă pentru mine. Mi se pare că au fost cei mai intensi 4 ani pe care i-am avut, dar a fost și perioada în care am învățat cele mai multe noțiuni în meserie. Asta poate fi puțin ciudat pentru că, deși am făcut apoi facultatea și masterul în domeniu cele mai multe lucruri le-am învățat în liceu — adică fundamentul, foarte solid de altfel, l-am primit în liceu. Am avut șansa să lucrez cu regizoarea Mihaela Lichiardopol, care a fost un pedagog excepțional. A fost pilonul principal în formarea mea, raportându-ne la perioada din liceu dar și, mai apoi, în facultate. Cele mai multe și importante experiențe sunt legate de liceu, tot aici eram când am început să joc la Teatrul Național Timișoara, s-au deschis foarte multe porți pentru mine începând cu acea perioadă. ”

3. -Ești atât actor păpușar la Teatrul pentru Copii și Tineret “Merlin” cât și actor la Teatrul Național “Mihai Eminescu”. Care este diferența dintre actoria din teatrul de animație și cea clasică?

„Sunt angajat în teatrul de păpuși de 3 ani și colaborator la Teatrul Național de 12 ani.

Am ajuns să lucrez la teatrul de păpuși cumva din întâmplare, dar nu îmi pare rău pentru că fac un alt tip de teatru pe care l-am descoperit și care, dacă în primul an îmi era complet străin și mi se părea foarte complicat, acum îmi place foarte tare și mi se pare o altă zonă. Apreciez mult mai tare arta animației. Nu am crezut că poate fi atât de grea și de frumoasă.

Sunt două tipuri de teatru aparent complet diferite, dar în același timp cu foarte multe asemănări. Exact ce faci pe o scena mare, același lucru trebuie să-l transpui și în păpușă, ca și cum păpușa este prelungirea ta. Aceasta este și partea dificilă, totul trebuie să fie foarte concis și precis, în transpunerea în marioneta care nu are viață și căreia trebuie să-i dai viață. Asta după ce îți imaginezi cum ar fi dacă ai juca acel rol pe scena mare. ”

4. -Cum e să fii profesor în școala în care ai fost elev ?

„Îmi place! Dar există tot timpul un dar. Mi se pare că generațiile se schimbă tot mai mult, și chiar dacă mă simt foarte aproape de vârsta elevilor, câteodată există niște discrepanțe și neconcordanțe vis-a-vis de

motivația, interesul, obiectivele pe care le au ei și pe care le-am avut eu și generația mea. Astfel că, uneori, am senzația că nu sunt neapărat omul potrivit pentru asta. Dar îmi place, și exceptând aceste perioade mai complicate sau momentele mai greu de gestionat, sper că pot influența în sens pozitiv, cum am fost și eu influențat la rândul meu de alți profesori. Sper pot să ofer ceva din ceea ce știu eu, cuiva care vrea să facă meseria asta sau să învețe ceva din ceea ce știu eu să dau, sau ce sunt eu astăzi. ”

5. -Care a fost cel mai mare vis care l-ai avut în liceu ? L-ai împlinit ?

„-Să ajung în teatru! Pentru mine, să ajungi să joci pe scena de la Teatrul Național, cu actorii pe care îi vedeam acolo, mi se părea un fapt care mie nu mi se va întâmpla niciodată. Mi s-a întâmplat! Am fost și sunt recunoscător pentru asta! Am avut parte de o foarte bună primire și integrare în ambele teatre în care lucrez. Am avut șansa să joc cu super actori de la care am avut foarte multe de învățat și apreciez extrem de mult acest lucru. Dacă mă apuc să dau nume va fi o listă extrem de lungă și mi-e teamă că uit pe cineva și nu aș vrea... se știu ei cine sunt. Repet, sunt foarte recunoscător pentru acest lucru! Deci da, mi-am împlinit visul!”

6. -Care a fost cel mai complex rol pe care l-ai interpretat?

„-Aș spune că Romeo din “Un Romeo și o Julieta”, pe care l-am jucat la sala studio de la Teatrul Național. As zice și de “Prostii sub clar de lună” în care joc unul din rolurile principale, Emilian, care pe cât de complex și pe cât de mare a fost frica față de acest rol, pe atât de mare a fost și satisfacția de la final, pentru că am avut colegi extrem de generoși cu mine. Mă refer aici la Claudia Ieremia, Ion Rizea, Cristina König și toate echipa, care au avut foarte mare “grijă” de mine, ca să fiu la înălțimea lor și să fiu acolo. ”

7. -Există vreun spectacol sau vreun rol despre care se poate spune că este spectacolul/rolul tău de suflet ?

„-Da ! Sunt multe ! Și dacă tot este vorba de o revista a școlii, cred că unul dintre cele mai bune roluri pe care le-am făcut, a fost când eram clasa a XII-a, spectacol care s-a și jucat la Teatrul Național și pentru care am luat câteva premii importante.

Este vorba despre Ursul din spectacolul “Eu când vreau să fluier fluier”, în regia Mihaelei Lichiardopol. Este un rol de suflet și un spectacol pe care l-aș relua cu cel mai mare drag, pentru că a fost o nebunie! Mi-a plăcut enorm! Asta ca perioadă a liceului. Ulterior, în afara de liceu sunt multe roluri. La fiecare îmi place câte ceva, fiecare are locul lui aparte în sufletul meu. ”

8. -Mai ții minte care a fost momentul în care ai realizat că asta este ceea ce vrei să faci toată viața?

„-Da! În clasa a V-a sau a VI-a când, la sat fiind, bunica mea, cu care am o relație foarte specială, se uita la niște seriale. Eu, fiind acolo tot timpul, mă uitam și eu cu ea. Era un personaj de acolo, care avea vârsta mea și atunci am avut o revelație și mi-am zis “ wow ! ce tare! Mi se pare mi-ar plăcea să fac chestia asta!”. Am început să o înnebunesc pe bunica, apoi ea împreună cu părinții mei au început să se intereseze unde aș putea să fac actorie, eu fiind în școala generală la sat, nefiind în Timișoara. Așa am ajuns să fac din clasa a VI-a până în clasa a VIII-a Școala Populară de Artă, unde am făcut actorie cu Roberta Popa, de la Teatrul Național. Apoi am dat admiterea la Colegiul Național de Artă “Ion Vidu”, într-o concurență foarte mare, la vremea respectivă. ”

9. -Ai un ritual special de pregătire înaintea unui spectacol?

„-Să știi că da! Și am o grămadă de superstiții! Ziua cu spectacolul e ZIUA CU SPECTACOLUL. Asta pentru că trebuie să ai puțină grijă de tine, de corpul tău, de rutina ta, de a fi înainte de spectacol cu minimum o oră și jumătate mai repede acolo, pentru a te deconecta de viața ta personală și să nu vi cu bagajul tău. Altfel o să fie foarte greu să faci ce ai de făcut acolo. Trebuie să te pregătești, să intrăm în lumea aia, pentru ca spectatorilor care plătesc bilet nu o să le pese și nici nu trebuie să le pese de cine ești tu în afara scenei și problemele pe care le ai în acel moment. Magia se creează acolo și asta face ca teatrul să fie magic!”

Desen realizat de Corneci Beatrice

INTERVIU- Ghebaură Radu Mihai

1.-Dacă ai fi în fața unui public care nu ar ști cine ești, cum te-ai prezenta ?

-Bună! Mă numesc Ghebaură Radu Mihai, sunt elev la “Liceul de Artă Ion Vidu ” din Timișoara, în clasa a 10 a B. M-am apucat de muzică la vârsta de 5 ani. Până la 9 ani am cântat la pian, iar mai apoi m-am apucat de trompetă.

2. -Ce te-a făcut să renunți la pian în favoarea trompetei?

-Mi-am dat seama că trompeta mă reprezintă și că în ea îmi regăsesc refugiu. Nu pot să exprim prin cuvinte ce înseamnă pentru mine, ci doar

prin cântat.

3.-Au existat anumite persoane care ți-au influențat alegerea?

-Nu pot să spun că mi-au influențat alegerea, dar am simțit o presiune în legătură cu alegerea acestui domeniu. Chiar îmi aduc aminte câteva cuvinte pe care le auzeam mereu “ Muzică, muzică, muzică!”

4.-Cum te pregătești tu înainte de un concert?

-Înainte de concert încep să mă încălzesc, după stau linistit și mă gândesc doar la programul pe care trebuie să-l cânt. Mănânc ciocolată amăruie și beau multă apă.

5.-Care este cel mai înalt punct pe care l-ai atins în cariera ta?

-Cel mai înalt punct pe care l-am atins în cariera mea este participarea la anumite concursuri și olimpiade, unde mereu am luat locul întâi.

6.-Care a fost cel mai dificil moment din cariera ta?

-Cel mai dificil moment din cariera mea a fost atunci când la unul dintre concerte am uitat programul din cauza emoțiilor. Eram foarte tensionat, dar am încercat să mă calmez. După nenumărate minute mi-am adus treptat aminte programul și am ieșit pe scenă să cânt.

7. -Ai avut momente în care ți-ai dorit să renunți?

-Cred că toți am avut momente de acest gen. Am avut multe momente în care mi-am dorit să renunț, dar mereu mi-am adus aminte cât de importantă este muzica pentru mine!

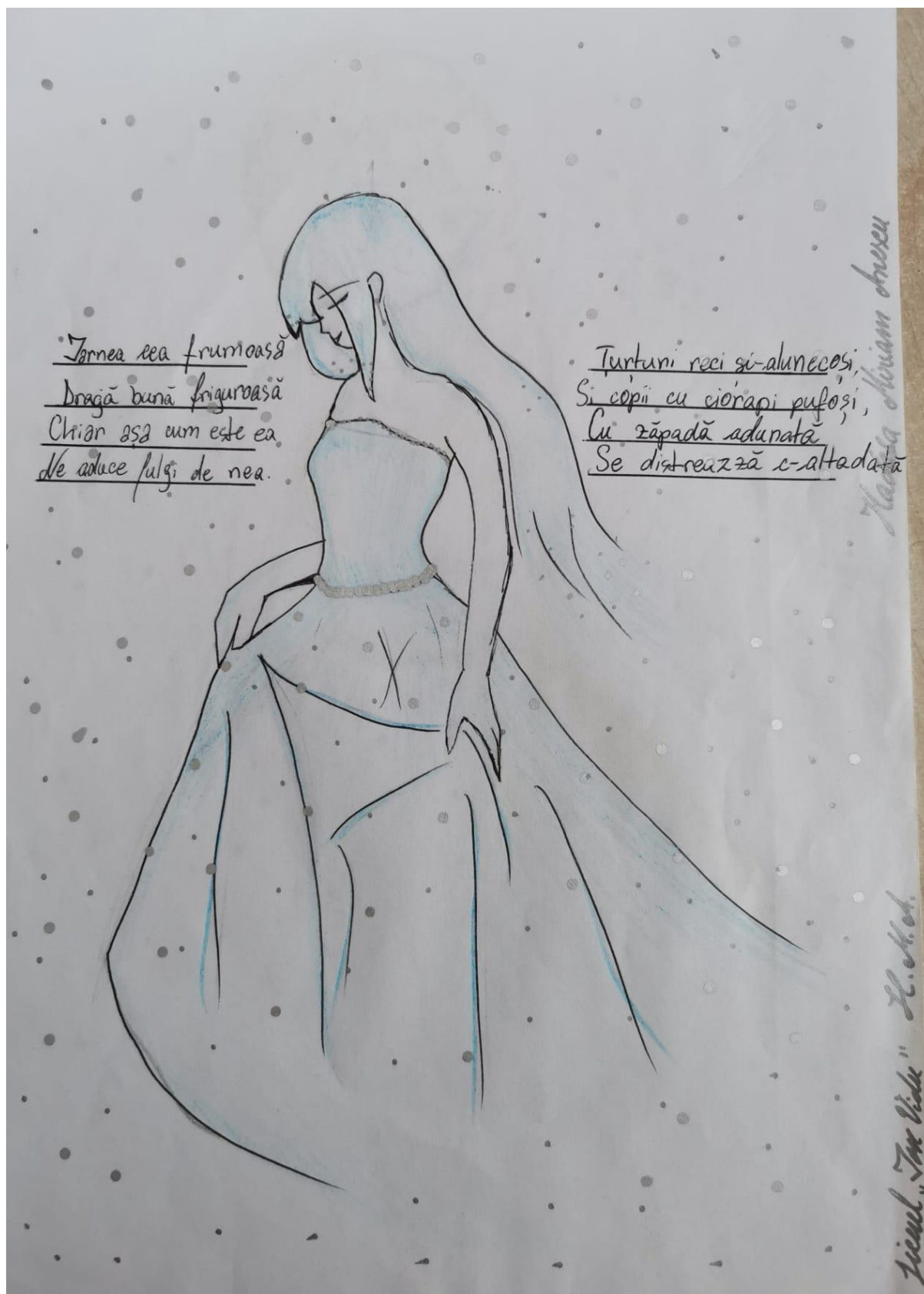
8. -Unde te vezi peste 10 ani?

-Mă văd pe cele mai mari scene ale lumii, alături de colegul meu Escariu Sergiu, dovedind lumii că muzica înseamnă viața și că viața înseamnă muzică.

DESEN REALIZAT DE GALAN
ELIZA

MULȚUMIRI!

*Echipa de redacție mulțumește pentru
colaborare tuturor elevilor și profesorilor
implicați în acest proiect.*